

अमेरिकाको भविष्य र जुलाई 18, 2020 - नम्बर तीन

धन्य हुन् ती आँखाहरू जसले देख्छन् र ती कानहरू जसले सुन्छन्

Jeff Pippenger

2023-08-25

सुधार आन्दोलनहरूका रेखाहरू प्रकाश १० का “सात गर्जनहरू” बुझ्ने एउटा कुञ्जी हुन्। “सात गर्जनहरू” ले ११ अगस्ट, १८४० मा प्रथम स्वर्गदूतको सन्देशको सामर्थ्यप्रदानको इतिहासदेखि २२ अक्टोबर, १८४४ को महान् निराशासम्मको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। अध्याय १० ले यस बुझाइलाई समर्थन गर्न अध्यायकै भित्र तीनवटा आन्तरिक साक्षीहरू प्रदान गर्दछ।

“सन् 1840-44 को आगमन आन्दोलन परमेश्वरको शक्तिको एक महिमामय प्रकटीकरण थियो; पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश संसारका प्रत्येक मिसनरी केन्द्रमा पुर्‍याइयो, र कतिपय देशहरूमा सोह्रौं शताब्दीको धर्मसुधारपछिदेखि कुनै पनि देशमा देखिएको भन्दा पनि महान धार्मिक चासो प्रकट भयो; तर यी सबै तेस्रो स्वर्गदूतको अन्तिम चेतावनीअन्तर्गत हुने शक्तिशाली आन्दोलनद्वारा अतिक्रमिit हुनेछन्।” The Great Controversy, 611.

पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश १८४० देखि संसारमा पुर्‍याइयो। उरियाह स्मिथले बहिनी ह्वाइटसँग सहमत हुँदै अग्रगामीहरूको बुझाइ व्यक्त गर्छन्। स्मिथले पहिलो स्वर्गदूत १७९८ मा आइपुगेको कुरा स्वीकार गर्छन् र १८४० मा तल आएको स्वर्गदूत नै पहिलो स्वर्गदूत थियो भन्ने देखाउँछन्। स्मिथ र अग्रगामीहरूले सन्देशको आगमन र त्यसको सामर्थ्यप्राप्तिको बीचको भिन्नता मात्र ध्यान दिएका थिएनन्। स्मिथ स्पष्ट रूपमा भन्छन् कि जब प्रकाशको पुस्तक दशको स्वर्गदूतले एउटा खुट्टा समुद्रमाथि र अर्को पृथ्वीमाथि राख्यो, तब त्यसले संसारमा बोकिने सन्देशको पहिचान गरायो।

“यसकारण, १७९८ मा ख्रीष्टको दिन नजिकै आएको छ भनी घोषणा गर्नेमाथिको प्रतिबन्ध अन्त भयो; १७९८ मा अन्त्यको समय प्रारम्भ भयो, र सानो पुस्तकबाट छाप हटाइयो। त्यस समयदेखि, अतः, प्रकाश १४ को स्वर्गदूत परमेश्वरको न्यायको घडी आइसकेको छ भनी घोषणा गर्दै अघि बढेको छ; र त्यसै समयदेखि, अध्याय १० को स्वर्गदूतले पनि समुद्र र भूमिमा आफ्नो स्थान लिएको छ, र समय अब उपरान्त रहनेछैन भनी शपथ खाएको छ। तिनीहरूको एकरूप पहिचानबारे कुनै प्रश्न उठ्न सक्दैन; र एउटाको अवस्थिति निर्धारण गर्न प्रस्तुत गरिएका सबै तर्कहरू अर्काको हकमा पनि समान रूपमा प्रभावकारी छन्। वर्तमान पुस्ताले यी दुई अगमवाणीहरूको पूर्ति देखिरहेको छ भन्ने देखाउन यहाँ हामीलाई कुनै तर्कमा प्रवेश गर्न आवश्यक छैन। आगमनको प्रचारमा, विशेष गरी १८४० देखि १८४४ सम्म, तिनीहरूको पूर्ण र विस्तृत परिपूर्ति आरम्भ भयो। यस स्वर्गदूतको स्थिति—एउटा खुट्टा समुद्रमाथि र अर्को भूमिमाथि—ले समुद्र र स्थल दुवैमार्फत उसको घोषणाको व्यापक विस्तारलाई जनाउँछ। यदि यो सन्देश केवल एउटा देशका लागि मात्र अभिप्रेत भएको भए, स्वर्गदूतले केवल भूमिमाथि मात्र आफ्नो स्थान लिनु पर्याप्त हुने थियो। तर उसको एउटा खुट्टा समुद्रमाथि पनि छ, जसबाट हामी अनुमान गर्न सक्छौं कि उसको सन्देश महासागर पार गरेर संसारका विभिन्न राष्ट्रहरू र भूभागीय विभाजनहरूसम्म फैलिने थियो; र यो निष्कर्ष यस तथ्यले अझ बलियो हुन्छ कि माथि उल्लिखित आगमन-सम्बन्धी घोषणा वास्तवमै संसारका प्रत्येक मिसनरी केन्द्रसम्म पुगेको थियो। यसबारे अध्याय १४ अन्तर्गत अझ बढी।” — Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

यसकारण, दशौं अध्यायको पहिलो पदले ११ अगस्ट, १८४० लाई संकेत गरिरहेको छ, किनकि त्यस समयमा प्रकाशितवाक्य ९ मा दिइएको भविष्यवाणीसँग सहमत हुने गरी ओटोमन प्रभुत्वको भविष्यवाणी गरिएको अन्त्य समाप्त भयो। सिस्टर ह्वाइट यसो भन्छिन्:

“सन् १८४० मा भविष्यवाणीको अर्को उल्लेखनीय परिपूर्ति हुँदा व्यापक चासो जागृत भयो। त्यसभन्दा दुई वर्षअघि, दोस्रो आगमनको प्रचार गर्ने अग्रणी सेवकहरूमध्ये एक जोसिया लिचले प्रकाशितवाक्य ९ को एक व्याख्या प्रकाशित गर्दै ओटोमन साम्राज्यको पतनको भविष्यवाणी गरेका थिए। उनका गणनाअनुसार, यो शक्ति... ११ अगस्त, १८४० मा पराजित हुने थियो, ‘जब कन्स्टान्टिनोपलमा रहेको ओटोमन शक्ति भंग हुने आशा गर्न सकिन्छ। र मलाई विश्वास छ, यही कुरा सत्य ठहरिनेछ।”

“ठ्याक्कै निर्दिष्ट गरिएको समयमा, टर्कीले आफ्ना राजदूतहरू मार्फत युरोपका मित्रराष्ट्र शक्तिहरूको संरक्षण स्वीकार गर्‍यो, र यसरी आफूलाई ख्रीष्टियन राष्ट्रहरूको नियन्त्रणअन्तर्गत राख्यो। यस घटनाले भविष्यवाणीलाई ठ्याक्कै पूरा गर्‍यो। जब यो कुरा ज्ञात भयो, तब धेरै मानिसहरू मिलेर र उनका सहकर्मीहरूले अपनाएका भविष्यवाणीसम्बन्धी व्याख्याका सिद्धान्तहरूको शुद्धताप्रति विश्वस्त भए, र आगमन आन्दोलनलाई अद्भुत प्रेरणा प्राप्त भयो। विद्वान् तथा प्रतिष्ठित व्यक्तिहरू मिलेरसँग, उनका दृष्टिकोणहरूको प्रचार तथा प्रकाशन दुवै कार्यमा, एकताबद्ध भए, र १८४० देखि १८४४ सम्म यो कार्य तीव्र रूपमा फैलियो।” The Great Controversy, 334, 335.

दर्शौं अध्यायको पहिलो पद सन् १८४० हो, र दर्शौं पदमा हामी २२ अक्टोबर, १८४४ मा यूहन्नालाई तीव्र निराश भएको देख्छौं। यूहन्नाले तिनहरूको प्रतिनिधित्व गरे जसले सानो पुस्तकको सन्देश संसारमा लगे, तर २२ अक्टोबर, १८४४ मा तीव्र निराशा भोग्नुपर्थ्यो। पहिलो पददेखि दर्शौं पदसम्मले सन् १८४० देखि १८४४ सम्मको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यो दर्शौं अध्यायभित्रको एउटा आन्तरिक साक्षी हो।

अर्का साक्षी यूहन्ना हुन्, जसले सानो पुस्तक खान्छन्, र त्यो उनको मुखमा मिठो हुन्छ; यसले अगस्त ११, १८४० को सन्देशलाई उनले ग्रहण गरेको कुरालाई जनाउँछ, अनि त्यसपछि २२ अक्टोबर, १८४४ को महान् निराशामा त्यो उनको पेटमा तीतो भयो।

र मैले स्वर्गदूतको हातबाट त्यो सानो पुस्तक लिएँ, र त्यसलाई खाएँ; अनि त्यो मेरो मुखमा महजस्तै मीठो थियो; तर मैले त्यसलाई खाइसकेपछि मेरो पेट तीतो भयो। प्रकाश १०:१०।

पद १० ले १८४० देखि १८४४ सम्मको सम्पूर्ण इतिहासलाई एउटै पदमा प्रतिनिधित्व गर्दछ। “सात गर्जनहरू” ले उक्त इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन् भन्ने कुराको यो अध्यायभित्रको दोस्रो आन्तरिक साक्षी हो। सिस्टर ह्याडले पहिले नै पहिचान गरिसक्नुभएको छ कि “सात गर्जनहरू” ले पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूअन्तर्गत घटित घटनाहरूको रूपरेखा जनाउँछन्। दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश महान् निराशामा समाप्त भयो, त्यसैले “सात गर्जनहरू” ले त्यही एउटै इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन्। १८४० अगस्ट ११ देखि १८४४ अक्टोबर २२ को महान् निराशासम्मको इतिहास नै प्रकाश अध्याय १० मा जोड दिइएको भविष्यसूचक इतिहास हो भन्ने सत्यलाई समर्थन गर्ने तीनवटा आन्तरिक साक्षीहरू।

त्यसपछि अन्तिम पदमा, “सात गर्जनहरू” सँग सम्बन्धित सत्यसँग सहमतिमा, सन्देशको प्रस्तुतीकरणका लागि एक आदेश दिइन्छ, र त्यही इतिहास अवश्य पुनः दोहोरिनुपर्छ।

अनि उहाँले मलाई भन्नुभयो, “तिमीले फेरि धेरै जातिहरू, राष्ट्रहरू, भाषाहरू, र राजाहरूका सामु भविष्यवाणी गर्नेपर्छ।” प्रकाश १०:११.

सात गर्जनहरूले यो चिन्हित गरिरहेका छन् कि अन्यको समयमा खोलिएको सन्देशलाई सामर्थ्य प्रदान गरिँदा सुरु भएको एडभेन्टिज्मको आरम्भले, १९८९ मा खोलिएको सन्देशलाई प्रकाशितवाक्य १० का स्वर्गदूतद्वारा होइन, तर प्रकाशितवाक्य १८ का अवतरित स्वर्गदूतद्वारा सामर्थ्य प्रदान गरिँदा हुने एडभेन्टिज्मको अन्यलाई दृष्टान्तस्वरूप देखाउने थियो। प्रकाशितवाक्य १८ का स्वर्गदूत सेप्टेम्बर ११, २००१ मा अवतरित भए, र हामी अहिले १८४० देखि १८४४ सम्मको ऐतिहासिक पुनरावृत्तिको निष्कर्षतर्फ अग्रसर भइरहेका छौं।

दर्शौ अध्यायसम्बन्धी यी अवलोकनहरू वर्षौंदेखि सार्वजनिक रूपमा उपलब्ध छन्। हालसम्म कहिल्यै नचिनिएको कुरा भनेको यो हो कि त्यस पवित्र इतिहासभित्र अर्को एक पवित्र इतिहास पनि अन्तर्निहित छ। कुनै वस्तुको अन्त्यलाई त्यसको आरम्भसँग पहिचान गराउने अल्फा र ओमेगा सिद्धान्तलाई स्वीकार गर्नेहरूले मात्र यस इतिहासलाई चित्र सक्नेछन्। पवित्र इतिहासभित्र अन्तर्निहित यो इतिहास एक निराशाबाट आरम्भ हुन्छ र महान् निराशामा समाप्त हुन्छ। सन् १८४३ देखि १८४४ सम्मको इतिहास, सन् १८४० देखि १८४४ सम्मको इतिहासभित्रको भए तापनि त्यसदेखि भिन्न, एक विशेष ऐतिहासिक रेखा हो। सिस्टर ह्याइट र ख्रीष्ट दुवैले यस ऐतिहासिक रेखालाई सम्बोधन गर्नुहुन्छ।

“१८४०-१८४४ सम्म दिइएका सबै सन्देशहरू अहिले प्रभावशाली रूपमा प्रस्तुत गरिनुपर्छ, किनकि धेरै मानिसहरूले आफ्नो मार्गदर्शन गुमाएका छन्। ती सन्देशहरू सबै मण्डलीहरूकहाँ पुग्नुपर्छ।”

“ख्रीष्टले भन्नुभयो, ‘तिमीहरूका आँखाहरू धन्य हुन्, किनकि तिनीहरूले देख्छन्; र तिमीहरूका कानहरू पनि, किनकि तिनीहरूले सुन्छन्। किनकि साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, धेरै अगमवक्ताहरू र धर्मी मानिसहरूले तिमीहरूले देखेका कुराहरू देख्न चाहना गरेका थिए, तर देखेनन्; र तिमीहरूले सुनेका कुराहरू सुन्न चाहना गरेका थिए, तर सुनेनन्’ [Matt. १३:१६, १७]। ती आँखाहरू धन्य हुन्, जसले १८४३ र १८४४ मा देखिएका कुराहरू देखे।”

“सन्देश दिइयो। र सन्देशलाई पुनः दोहोर्याउन कुनै विलम्ब हुनुहुँदैन, किनकि समयका चिन्हहरू पूरा भइरहेका छन्; समापनको कार्य अवश्य सम्पन्न हुनुपर्छ। छोटो समयमै एउटा महान् कार्य सम्पन्न गरिनेछ। परमेश्वरको नियुक्तिद्वारा चाँडै एउटा सन्देश दिइनेछ, जो प्रबल पुकारमा परिणत हुनेछ। त्यसपछि दानियेल आफ्नो अंशमा उभिनेछ, आफ्नो साक्षी दिन।” Manuscript Releases, volume २१, ४३७.

“अगमवक्ताहरू र धर्मी मानिसहरूले ती कुराहरू हेर्न चाहेका छन्” जो “१८४३ र १८४४ मा देखिएका थिए।” येशूले यस पवित्र इतिहासलाई दुईवटा सुसमाचारमा उल्लेख गर्नुभयो, तर प्रत्येक उल्लेख फरक प्रसङ्गमा थियो।

अनि उहाँले दृष्टान्तहरूद्वारा तिनीहरूलाई धेरै कुराहरू भन्नुभयो, यसो भन्दै, हेर, एक जना बीउ छर्ने मानिस बीउ छर्न निस्कियो; अनि उसले छर्दा केही बीउ बाटोको छेउमा परे, र आकाशका चराहरू आएर तिनीहरूलाई टिपेर खाइदिए। केही ढुङ्गे ठाउँहरूमा परे, जहाँ धेरै माटो थिएन; अनि माटोको गहिराइ नभएकोले ती तुरुन्तै उम्रिए; तर जब घाम लाग्यो, ती डढे; र जरा नभएकोले ओइलाएर गए। अनि केही काँडाहरूका बीचमा परे; र काँडाहरू उम्रिएर तिनीहरूलाई निसास्सिए। तर अरूचाहिँ असल जमिनमा परे, र फल फलाए—कसैले सय गुणा, कसैले साठी गुणा, कसैले तीस गुणा। जसका सुत्रे कान छन्, त्यसले सुनोस्। अनि चेलाहरू आएर उहाँलाई भने, तपाईं तिनीहरूलाई दृष्टान्तहरूमा किन बोल्नुहुन्छ? उहाँले उत्तर दिंदै तिनीहरूलाई भन्नुभयो, किनभने स्वर्गको राज्यका रहस्यहरू जान्ने कुरा तिमीहरूलाई दिइएको छ, तर तिनीहरूलाई दिइएको छैन। किनकि जससँग छ, त्यसलाई अझै दिइनेछ, र उससँग प्रशस्त हुनेछ; तर जससँग छैन, उससँग भएको पनि त्यसबाट खोसिनेछ। यसकारण म तिनीहरूलाई दृष्टान्तहरूमा बोल्छु: किनकि तिनीहरूले हेर्दाहेर्दै पनि देख्दैनन्; र सुन्दै पनि सुन्दैनन्, न त बुझ्छन्। अनि तिनीहरूमा यशैयाको यो भविष्यवाणी पूरा हुन्छ, जसले भन्छ, सुनिरहँदा तिमीहरूले सुन्नेछौ, तर बुझ्नेछैनौ; र हेरिरहँदा तिमीहरूले देख्नेछौ, तर ग्रहण गर्नेछैनौ। किनकि यस जातिको हृदय बोथो भएको छ, र तिनीहरूका कान सुन्नमा मन्द भएका छन्, र तिनीहरूले आफ्ना आँखा बन्द गरेका छन्; नत्रता कुनै समय तिनीहरूले आफ्ना आँखाले देख्ने, आफ्ना कानले सुन्ने, र आफ्ना हृदयले बुझ्ने, र फर्कने थिए, अनि म तिनीहरूलाई निको पार्नेथिएँ। तर धन्य तिमीहरूका आँखाहरू, किनकि तिनीहरूले देख्छन्; र तिमीहरूका कान, किनकि तिनीहरूले सुन्छन्। किनकि साँचो भनी म तिमीहरूलाई भन्दछु, धेरै अगमवक्ताहरू र धर्मी मानिसहरूले तिमीहरूले देखेका कुराहरू देख्न चाहेका थिए, तर देखेनन्; र तिमीहरूले सुनेका कुराहरू सुन्न चाहेका थिए, तर सुनेनन्। मत्ती १३:३-१७।

परमेश्वरको वचनको प्रभावबारे बोल्दै र मानिसहरूलाई “सुन्न” आह्वान गर्दै, मत्तीमा येशूले यो देखाउनुहुन्छ कि अगमवक्ताहरूले हेर्न चाहेका सन्देशलाई अस्वीकार गर्ने लाओदिकियाहरूलाई यशैया अध्याय ६ मा चित्रित गरिएको थियो। Future for America ले सेप्टेम्बर ११, २००१ को सन्दर्भमा यशैया ६ लाई बारम्बार प्रस्तुत गरेको छ,

किनकि त्यस मितिमा इस्लामको आक्रमणद्वारा प्रकाश १८ का पराक्रमी स्वर्गदूत अवतरण भए र उनले आफ्नो महिमाले पृथ्वीलाई उज्यालो पारे। सबै अगमवक्ताहरू एक-अर्कासँग सहमत छन्, र यशैया ६ को पद ३ मा हामी त्यही स्वर्गदूतको प्रत्यक्ष सन्दर्भ पाउँछौं।

राजा उज्जियाहको मृत्यु भएको वर्षमा मैले प्रभुलाई सिंहासनमा विराजमान भएको देखें, उच्च र उन्नत; र उहाँको वस्त्रको किनाराले मन्दिर भरिएको थियो। त्यसको माथि सेराफिमहरू उभिएका थिए; तिनीहरूमध्ये प्रत्येकका छ-छ वटा पखेटा थिए; दुइटाले उसले आफ्नो मुख छोप्यो, दुइटाले आफ्नो खुट्टा छोप्यो, र दुइटाले उड्यो। अनि एउटाले अर्कोलाई पुकार्दै भन्यो, “पवित्र, पवित्र, पवित्र हुनुहुन्छ सेनाहरूका परमप्रभु; सम्पूर्ण पृथ्वी उहाँको महिमाले परिपूर्ण छ।” यशैया ६:१-३.

प्रकाशितवाक्य अठारहको स्वर्गदूत तल ओर्लँदा पृथ्वी उसको महिमाले प्रकाशित हुन्छ, र यशैयाले हामीलाई यो जानकारी गराउँदा कि पवित्रस्थानसम्बन्धी उनको दर्शन राजा उज्जियाहको मृत्यु भएको वर्षमा भएको थियो, उनले अर्को महत्त्वपूर्ण कुञ्जी प्रदान गर्छन्। राजा उज्जियाहले मन्दिरभित्र पूजाहारीको काम गर्ने प्रयास गरेका थिए। प्रभुले उनको निधारमा कुष्ठरोग प्रहार नगरेसम्म अस्सी जना पूजाहारी र प्रधान पूजाहारीले उनलाई त्यसो गर्नबाट रोके। आफ्नो राज्यसत्तालाई मण्डलीय अधिकारसँग संयोजन गर्ने प्रयास गरेको कारण उनले पशुको छाप प्राप्त गरे। उनी तुरुन्तै मरेनन्; उनी सिंहासनबाट हटाइए र उनको स्थान अरूले लिए, अनि केही समयको अवधिमा अन्ततः ११ सेप्टेम्बर २००१ मा उनको मृत्यु भयो। जसरी ख्रीष्टको समयमा यहूदी मण्डली क्रमशः मरेको थियो, त्यसरी नै एड्भेन्टिस्ट मण्डली पनि क्रमशः मर्दै जान्छ। तर ११ सेप्टेम्बर २००१ मा, डानियल एघारका अन्तिम छ पदको सन्देशलाई यसअघि नै अस्वीकार गरिसकेको एड्भेन्टिज्म संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रोटेस्टेन्ट सीडको रूपमा अन्त्यमा पुग्यो, र त्यसपछि यशैयाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएकाहरूलाई प्रकाशितवाक्य अठारहको पहिलो स्वरद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सन्देश लैजान बोलाइयो।

तब पुजारी अजर्याह उहाँको पछिपछि भित्र पसे, र उहाँसँग यहोवाका अस्सी जना पुजारीहरू थिए, जो पराक्रमी पुरुषहरू थिए। तिनीहरूले राजा उज्जियाहको सामना गरे, र उहाँलाई भने, “हे उज्जियाह, यहोवाको निम्ति धूप बाल्नु तपाईंको काम होइन, तर हारूनका सन्तान, धूप बाल्नका निम्ति अभिषिक्त गरिएका पुजारीहरूको काम हो। पवित्रस्थानबाट बाहिर निस्कनुहोस्; किनकि तपाईंले अपराध गर्नुभएको छ; न त यसले तपाईंलाई परमप्रभु परमेश्वरबाट आदर दिलाउनेछ।” तब उज्जियाह क्रोधित भए, र धूप बाल्नका निम्ति उहाँको हातमा धूपदान थियो; अनि जब उहाँ पुजारीहरूसँग क्रोधित भइरहनुभएको थियो, पुजारीहरूका सामुन्ने, यहोवाको भवनमा, धूपवेदीको छेउबाट, उहाँको निधारमा कुष्ठरोग देखा पर्यो। तब प्रधान पुजारी अजर्याह र सबै पुजारीहरूले उहाँलाई हेरे, र हेर, उहाँको निधारमा कुष्ठरोग थियो; त्यसैले तिनीहरूले उहाँलाई त्यहाँबाट हतार-हतार निकालिदिए; हो, उहाँ स्वयं पनि चाँडै बाहिर निस्कनुभयो, किनकि यहोवाले उहाँलाई प्रहार गर्नुभएको थियो। अनि राजा उज्जियाह आफ्नो मृत्युको दिनसम्म कुष्ठरोगी नै रहे, र कुष्ठरोगी भएकाले एक अलग घरमा बसे; किनकि उहाँ यहोवाको भवनबाट अलग गरिनुभएको थियो। अनि उहाँका छोरा योताम राजमहलको कामकाजमाथि थिए, र देशका जनताको न्याय गर्थे। २ इतिहास २६:१७-२१।

यो कुरा चिन्हित गर्नु महत्त्वपूर्ण छ कि प्रकाशको पुस्तकको सन्देशको अन्तिम दिनहरूमा हुने मोहोर-उघाराइका तीन प्रमुख तत्त्वहरू छन्, किनकि सेप्टेम्बर ११, २००१ मा सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट चर्चबाट प्रोटेस्टेन्टवादको सिङ्ग हटाइयो। एउटा तत्त्व रिपब्लिकनवादको सिङ्ग र प्रोटेस्टेन्टवादको सिङ्गको समानान्तर इतिहास हो। अर्को तत्त्व, जसलाई चिन्हित गर्नेपर्छ, सातवटा मण्डलीहरूको महत्त्व हो, र निश्चय नै तेस्रो “सात गर्जनहरू” हुन्। यी तीनै भविष्यवाणीसम्बन्धी तत्त्वहरूले मोहोर-उघारिँदै गरेको सन्देशको निर्माण गर्छन्, र यो चिन्हित गर्नु आवश्यक छ कि जसरी ख्रीष्टको समयमा यहूदी मण्डलीलाई पार गरियो, त्यसरी नै “अन्तिम दिनहरू” मा एड्भेन्टवादलाई पनि पार गरिन्छ।

यशैयाहले आफ्नो इतिहासको परिप्रेक्ष्यमा परमेश्वरका अविश्वासी चुनिएका जनहरूकहाँ सन्देश लिएर जान स्वेच्छाले आफूलाई प्रस्तुत गर्छन्, र येशूले आफ्नो इतिहासको परिप्रेक्ष्यमा उही अवस्थालाई सम्बोधन गर्न उही शब्दहरू प्रयोग गर्नुहुन्छ। करारद्वारा चुनिएका जनहरूलाई छोडेर अघि बढाउँदैछ, र तिनीहरू “सुन्न” तथा निको हुन इन्कार गर्छन्।

अनि उहाँले भन्नुभयो, जाऊ, र यस मानिसहरूलाई भन, तिमीहरू अवश्य सुन, तर नबुझ; र तिमीहरू अवश्य देख, तर नजान। यस मानिसहरूको हृदय मोटाउनु, र तिनीहरूका कान भारी बनाउनु, र तिनीहरूका आँखा बन्द गरिदेऊ; नत्र तिनीहरूले आफ्ना आँखाले देख्लान्, आफ्ना कानले सुनलान्, र आफ्ना हृदयले बुझ्लान्, र फर्केर आउनेछन्, र निको पारिनेछन्। यशैया 6:9, 10।

यशैयाहले हातमा लिने काम त्यही काम हो जुन यूहन्ना र इजकिएलले सानो पुस्तक खाँदा हातमा लिए। उनीहरूले एउटा करारद्वारा चुनिएको प्रजालाई हप्काइको सन्देश लैजान्छन्, जो प्रभुको मुखबाट उकेलिउँदै जाने प्रक्रियामा छन्। अगमवक्ताहरू र धर्मी मानिसहरूले देख्न चाहेका इतिहासलाई येशूले दोस्रो पटक उल्लेख गर्नुभएको कुरा लूकाले अभिलेख गरेका छन्।

अनि तिमी, कफर्नहूम, जो स्वर्गतर्फ उचालिएकी छ्यौ, अधोलोकमा खसालिनेछ्यौ। जसले तिमीहरूको कुरा सुन्छ, उसले मेरो कुरा सुन्छ; र जसले तिमीहरूलाई तुच्छ ठान्छ, उसले मलाई तुच्छ ठान्छ; अनि जसले मलाई तुच्छ ठान्छ, उसले मलाई पठाउनुहुनेलाई तुच्छ ठान्छ। अनि ती सत्तरी जना आनन्दसाथ फर्केर आए र भने, “प्रभु, तपाईंको नाउँद्वारा दुष्टात्माहरू पनि हामीलाई वशमा छन्।” उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “मैले शैतानलाई बिजुलीझैँ स्वर्गबाट खसिरहेको देखेँ। हेर, म तिमीहरूलाई सर्पहरू र बिच्छीहरूलाई कुल्चने, र शत्रुको सबै शक्तिमाथि अधिकार दिन्छु; र कुनै कुराले पनि तिमीहरूलाई कुनै प्रकारले हानि गर्नेछैन। तापनि यसमा आनन्द नगर कि आत्माहरू तिमीहरूका अधीनमा छन्; बरु यसमा आनन्द गर कि तिमीहरूका नाउँ स्वर्गमा लेखिएका छन्।” त्यसै घडी येशू आत्मामा आनन्दित हुनुभयो, र भन्नुभयो, “हे पिता, स्वर्ग र पृथ्वीका प्रभु, म तपाईंको धन्यवाद गर्छु, किनकि तपाईंले यी कुराहरू बुद्धिमान् र चतुरहरूबाट लुकाउनुभएको छ, र शिशुहरूलाई प्रकट गर्नुभएको छ; हो, हे पिता, किनकि तपाईंको दृष्टिमा यही असल लाग्यो। सबै कुरा मेरा पिताबाट मलाई सुम्पिएका छन्; र पुत्र को हुनुहुन्छ भनी पिताबाहेक कसैले जान्दैन, अनि पिता को हुनुहुन्छ भनी पुत्रबाहेक कसैले जान्दैन, र त्यो पनि जसलाई पुत्रले उहाँलाई प्रकट गर्न चाहनुहुन्छ।” अनि उहाँ आफ्ना चेलाहरूतर्फ फर्कनुभयो र एकान्तमा भन्नुभयो, “धन्य ती आँखाहरू हुन्, जसले तिमीहरूले देखेका कुराहरू देख्छन्; किनकि म तिमीहरूलाई भन्छु, धेरै अगमवक्ताहरू र राजाहरूले तिमीहरूले देखेका कुराहरू देख्ने इच्छा गरे, तर देखेनन्; र तिमीहरूले सुनेका कुराहरू सुन्ने इच्छा गरे, तर सुनेनन्।” लूका 10:15-24।

फेरि, धर्मीहरूले देख्न इच्छा गरेका कुराहरू देख्ने विशेषाधिकार पाउनेहरूसित सम्बन्धित आशिष्को सन्दर्भ त्यस्ता करारद्वारा चुनिएका जनसमूहसँग सम्बन्धित छ, जसलाई पार गरिँदैछ र जो “सुन्न” अनिच्छुक छन्। सिस्टर ह्वाइटले कफर्नहूममाथि खीष्टले उच्चारण गर्नुभएको निन्दालाई उल्लेख गर्नुहुन्छ, जुन महान् ज्योतिको अस्वीकारको प्रतीक हो, र उहाँले [brackets.] भित्र Adventism विरुद्धको हप्की राखेर Adventism लाई विशेष रूपमा जोड दिनुभयो।

“परमेश्वरका सन्तान हौं भनी दाबी गर्नेहरूका बीचमा कति थोरै धैर्य प्रकट गरिएको छ, कति धेरै तीतो वचन बोलिएका छन्, र हाम्रो विश्वासका नभएकाहरूका विरुद्ध कति धेरै निन्दात्मक घोषणा उच्चारण गरिएको छ। धेरैले अन्य मण्डलीहरूसँग सम्बन्धितहरूलाई महान् पापीहरूका रूपमा हेरेका छन्, जबकि प्रभुले तिनीहरूलाई त्यसरी हेर्नुहुन्न। अन्य मण्डलीका सदस्यहरूलाई यसरी हेर्नेहरूले परमेश्वरको शक्तिशाली हातमुनि आफूलाई दीन तुल्याउनु आवश्यक छ। तिनीहरूले दोषारोपण गर्नेहरूलाई सायद धेरै थोरै ज्योति, थोरै अवसरहरू र विशेषाधिकारहरू मात्र प्राप्त भएका थिए। यदि तिनीहरूले हाम्रो मण्डलीका धेरै सदस्यहरूले पाएको ज्योति पाएका भए, तिनीहरू अझ धेरै तीव्र गतिमा अघि बढ्न सक्थे, र संसारसमक्ष आफ्नो विश्वासलाई अझ राम्रोसँग प्रतिनिधित्व गर्न सक्थे। आफ्नो ज्योतिमा घमण्ड गर्ने, तर त्यसमा नहिँड्नेहरूका विषयमा खीष्ट भन्नुहुन्छ, ‘तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, न्यायको दिनमा तिमीहरूका भन्दा टायर र सीदोनका लागि बढी सहनयोग्य हुनेछ। अनि हे कफर्नहूम [सातौँ-दिनका एडभेन्टिस्टहरू, जसले महान् ज्योति पाएका छन्], जो स्वर्गतक उचालिएकी छौ [विशेषाधिकारको दृष्टिले], तँ अधोलोकसम्म झारिनेछेस: किनकि तँमा गरिएका शक्तिशाली कामहरू यदि सदोममा गरिएका भए, त्यो आजको दिनसम्म रहिरहनेथियो। तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, न्यायको दिनमा तेरो भन्दा सदोम देशका लागि बढी सहनयोग्य हुनेछ।’ त्यस बेला येशूले उत्तर दिँदै भन्नुभयो, ‘हे पिता, स्वर्ग र पृथ्वीका प्रभु, म तपाईंलाई धन्यवाद दिन्छु, किनकि तपाईंले यी कुराहरू बुद्धिमान् र चतुरहरूबाट [तिनीहरूकै आफ्नै

अनुमानमा] लुकाउनुभएको छ, र तिनीलाई बालकहरूकहाँ प्रकट गर्नुभएको छ।”

“‘अनि अब, किनकि तिमीहरूले यी सबै कार्यहरू गरेका छौ, परमप्रभु भन्नुहुन्छ, र मैले तिमीहरूलाई बिहानै उठी-उठी बोलेँ, तर तिमीहरूले सुनेनौ; अनि मैले तिमीहरूलाई बोलाएँ, तर तिमीहरूले जवाफ दिएनौ; त्यसैले म यस घरसँग, जसलाई मेरो नाउँले बोलाइन्छ, जसमा तिमीहरू भरोसा गर्छौ, र त्यस स्थानसँग, जुन मैले तिमीहरूलाई र तिमीहरूका पिताहरूलाई दिएको थिएँ, शीलोमाथि मैले गरेझैँ गर्नेछु। अनि म तिमीहरूलाई मेरो सामुन्नेबाट फालिदिनेछु, जसरी मैले तिमीहरूका सबै दाजुभाइहरूलाई, अर्थात् एफ्राइमको सम्पूर्ण वंशलाई, फालिदिएको छु।” Review and Herald, August 1, 1893.

एड्भेन्टवादमा सम्पन्न भएका “महान् कार्यहरू” त्यही कार्यहरू थिए, जसलाई धर्मी जनहरू र अगमवक्ताहरूले देख्न र सुन्न चाहेका थिए। ती महान् कार्यहरू सन् 1843 र 1844 को इतिहासमा प्रतिनिर्दिष्ट गरिएका थिए, जब मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश घोषणा गरिएको थियो। एड्भेन्टवादले आफ्नो इतिहासलाई, विशेष गरी सन् 1843 र 1844 को इतिहासलाई, अस्वीकार गरेको छ। त्यो इतिहास यस्तो इतिहास हो, जो निराशाबाट आरम्भ भई निराशामै अन्त्य हुन्छ, र साथै त्यही इतिहास उनीहरूलाई नयाँ बनाइएको पृथ्वीमा डोच्याउन अभिप्रेत गरिएको थियो।

“बाटोको आरम्भमा तिनीहरूका पछाडि एक उज्ज्वल ज्योति स्थापित गरिएको थियो, जसबारे एक स्वर्गदूतले मलाई त्यो ‘मध्यरात्रिको पुकार’ हो भनी बताए। त्यो ज्योति सारा बाटोभरि प्रकाशमान भयो, र तिनीहरूका खुट्टाका लागि उज्यालो दियो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्। ”

“यदि तिनीहरूले आफ्नो दृष्टि आफूहरूका ठीक अगाडि रहेर तिनीहरूलाई नगरतर्फ डोच्याइरहनुभएको येशूमाथि स्थिर राखे भने, तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर चाँडै नै कतिपय थाक्न लागे, र भने कि नगर अझै धेरै टाढा छ, र तिनीहरूले त त्यसभन्दा पहिले नै त्यहाँ प्रवेश गरिसकेको हुने आशा गरेका थिए। तब येशूले आफ्नो महिमामय दाहिने भुजा उठाएर तिनीहरूलाई उत्साहित गर्नुहुन्थ्यो, र उहाँको भुजाबाट एउटा ज्योति निस्कन्थ्यो, जो एड्भेन्ट समूहभरि लहरिन्थ्यो, र तिनीहरूले ‘हालैलूयाह!’ भन्दै पुकार गर्थे। अरूहरूले अविवेकी रूपमा आफ्नो पछाडिको ज्योतिलाई इन्कार गरे, र भने कि तिनीहरूलाई यति टाढासम्म डोच्याउने परमेश्वर हुनुहुन्नथ्यो। तिनीहरूको पछाडिको ज्योति निभ्यो, जसले तिनीहरूका पाउहरूलाई पूर्ण अन्धकारमा छोडिदियो, र तिनीहरू ठेस खाए, लक्ष्यचिह्न र येशू दुवैको दृष्टि गुमाए, र बाटोबाट तल अँध्यारो र दुष्ट संसारमा खसे।” Early Writings, 15.

यहूदाको कुलका सिंहले अहिले खोलिरहनुभएको कुरा 1843 र 1844 को इतिहास हो। “सात गर्जन” ले 1840 देखि 1844 सम्मलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, तर त्यस अवधिभित्र एउटा अत्यन्त विशेष इतिहास समाविष्ट छ, जुन करारको इतिहासको आरम्भदेखि नै पूर्वछायांकन गरिँदै आएको छ। प्रत्येक सुधारात्मक आन्दोलन एक-अर्कासँग समानान्तर छन्, र उही पहिचान-चिन्हहरू धारण गर्छन्। यदि तिनीहरू एक-अर्काभन्दा भिन्न हुन्थे भने शैतानले प्रत्येक सुधारात्मक आन्दोलनको लागि आक्रमणको भिन्न योजना तयार गर्नेथियो, तर उसले त्यसो कहिल्यै गर्दैन।

“तर शैतान निष्क्रिय थिएन। उसले अब त्यही प्रयास गर्‍यो, जुन उसले प्रत्येक अन्य सुधारात्मक आन्दोलनमा गरेको छ—साँचो कार्यको स्थानमा जाली कुरा उनीहरूमाथि थोपरेर मानिसहरूलाई छल गर्न र नष्ट गर्न। जसरी ख्रीष्टियन मण्डलीको पहिलो शताब्दीमा झूटा ख्रीष्टहरू थिए, त्यसरी नै सोह्रौँ शताब्दीमा झूटा अगमवक्ताहरू उठे।” The Great Controversy, 186.

हामीले साझा गरिरहेका समग्र सन्देशको सन्दर्भमा यस अंशको मूल बुँदा यो हो कि जब एड्भेन्टवादले प्रोटेस्टेन्टवादको आवरणलाई धारण गर्न छोड्यो र ११ सेप्टेम्बर २००१ मा त्यो पूर्णतः हटाइयो, तब पनि तिनीहरू आफू नै तेस्रो स्वर्गदूतको ठूलो पुकार घोषणा गर्ने बाँकी रहेको आन्दोलन हो भनी जिद्दीपूर्वक दाबी गरिरहेछन्। तैपनि तिनीहरू नक्कली हुन्। प्रोटेस्टेन्टवादको सिङ्ग अहिले कुन आन्दोलनले वहन गरिरहेको छ भन्ने कुरा यदि तपाईंले चिन्नुहुन्न भने, संयुक्त राज्य अमेरिकामा रहेका ती दुई सिङ्गहरूबीचको समानान्तर सम्बन्धलाई बुझ्नु वस्तुतः असम्भव हुन्छ।

१८४३ र १८४४ को इतिहास प्रत्येक सुधार आन्दोलनमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र अब हामी परमेश्वरका चुनिएका प्रजाका रूपमा प्राचीन इस्राएलको आरम्भ र परमेश्वरका चुनिएका प्रजाका रूपमा इस्राएलको अन्त्यलाई प्रयोग गर्दै आधुनिक इस्राएलमा पनि यही तथ्यलाई दृष्टान्तस्वरूप प्रस्तुत गर्नेछौं, जहाँ ध्यान प्रत्येक सुधारात्मक आन्दोलनका रेखाहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएका १८४३ र १८४४ माथि केन्द्रित रहनेछ।

मोशाले अगमवाणी गरेका थिए कि परमप्रभुले उहाँजस्तै एक जना अगमवक्ता उठाउनुहुनेछ, र त्यो अगमवक्ता येशू हुनुहुन्थ्यो। प्रेरितहरूको काममा लूकाले येशूले मोशाको उक्त अगमवाणी पूरा गर्नुभयो भनी पुष्टि गर्छन्।

तिमीहरूका माझबाटै, तिमीहरूका दाजुभाइहरूमध्येबाट, परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले मेरा समान एक जना अगमवक्ता तिमीहरूका लागि खडा गर्नुहुनेछ; तिमीहरूले उहाँको कुरा सुन्नु। व्यवस्थाविवरण १८:१५।

येशू त्यही अगमवक्ता हुनुहुन्छ जसको हामीले सुन्नुपर्छ।

किनकि मोशाले वास्तवमै पितृहरूलाई भनेका थिए, 'परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले तिमीहरूका दाजुभाइहरूमध्येबाट म जस्तै एक जना अगमवक्ता तिमीहरूका लागि उठाउनुहुनेछ; उहाँले तिमीहरूलाई जे-जे भन्नुहुन्छ, ती सबै कुरामा तिमीहरूले उहाँको सुन्नु। अनि यस्तो हुनेछ कि, जुनसुकै प्राणले त्यस अगमवक्ताको वचन सुन्नेछैन, त्यो मानिसहरूका बीचबाट नाश पारिनेछ।' हो, शमूएलदेखि लिएर त्यसपछि आउने सबै अगमवक्ताहरूले, जति जनाले बोले, तिनीहरूले पनि यी दिनहरूको विषयमा अगमवाणी गरेका छन्। तिमीहरू अगमवक्ताहरूका सन्तान हो, र त्यस करारका पनि, जुन परमेश्वरले हाम्रा पितृहरूसँग गर्नुभयो, अब्राहामलाई यसो भनेर, 'र तिमी सन्तानमा पृथ्वीका सबै कुलहरू धन्य हुनेछन्।' परमेश्वरले आफ्ना पुत्र येशूलाई उठाई पहिले तिमीहरूकहाँ पठाउनुभयो, तिमीहरूलाई आशीर्वाद दिनका लागि, अर्थात् तिमीहरूमध्ये प्रत्येकलाई उसका अधर्महरूबाट फर्काएर। प्रेरित ३:२२-२६।

ख्रीष्टको सुधार रेखा, जसरी सबै सुधार रेखाहरू सुरु हुन्छन्, त्यसरी नै अन्त्यको समयदेखि सुरु हुन्छ। ख्रीष्टका दिनहरूमा "अन्त्यको समय" उहाँको जन्म थियो। धर्मशास्त्रले देखाउँछ कि उहाँको जन्मको समयमा ज्ञानको वृद्धि भएको थियो, जुन दानियेलको पुस्तकमा "अन्त्यको समय" को परिभाषासँग मेल खान्छ। उहाँ जन्मनुहुँदा गोठालाहरू, पूर्वबाट आएका ज्ञानी मानिसहरू, क्रोधित हेरोद, वा मन्दिरमा रहेका अन्ना र शिमियोन—जो भए पनि—ज्ञानको वृद्धि भएको थियो। त्यही बिन्दुमा यहूदी मण्डलीको नेतृत्वलाई पार गरियो। सम्बन्धविच्छेद क्रमिक थियो, तर यसको आरम्भ अन्त्यको समयमा खोलिएको सन्देशलाई उनीहरूले अस्वीकार गरेदेखि भयो।

"मानिसहरूले यसलाई जान्दैनन्, तर यो समाचारले स्वर्गलाई आनन्दले परिपूर्ण बनाउँछ। अझ गहिरो र कोमल चासोका साथ, ज्योतिका संसारबाट आएका पवित्र प्राणीहरू पृथ्वीतर्फ आकर्षित हुन्छन्। उहाँको उपस्थितिले सारा संसार अझ उज्यालो भएको छ। बेथलेहेमका डाँडामाथि असंख्य स्वर्गदूतहरूको ठूलो भीड जम्मा भएको छ। तिनीहरू संसारलाई यो आनन्दमय समाचार घोषणा गर्ने संकेतको प्रतीक्षामा छन्। यदि इस्राएलका अगुवाहरू आफ्नो जिम्मेवारीप्रति विश्वासयोग्य भएका भए, तिनीहरूले येशूको जन्मको घोषणा गर्ने आनन्दमा सहभागी हुन सक्थे। तर अब तिनीहरूलाई बाइपास गरिएको छ।" *The Desire of Ages*, 47.

दानियेल ११:४० पूरा हुँदा, सन् १९८९ मा एड्भेन्टवादको नेतृत्वलाई पन्छाइयो। येशूको प्रतिरूप भएका मोशाको इतिहासमा "अन्तको समय" उहाँको जन्म थियो, जहाँ उहाँको परिवारले, र त्यसपछि फिरौनकी छोरीले, शिशु मोशाबारे ज्ञानको वृद्धि प्राप्त गरे। उहाँको नामको अर्थ निश्चय नै "पानीबाट बचाइएका" हो, र येशूको अर्थ "यहोवाले बचाउनुहुन्छ" हो।

"अन्त्यकाल" पछि सबै सुधार-रेखाहरूले यस्तो एक बिन्दु प्रकट गर्छन्, जहाँ त्यस विशेष इतिहासमा वृद्धि गरिएको ज्ञानलाई एउटा सन्देशको रूपमा औपचारिक रूप दिइन्छ, जसलाई त्यस पुस्ताका सामु साक्षीको रूपमा प्रस्तुत गर्न सकिन्छ, जो अन्त्यकालमा खोलिएको ज्योतिका लागि उत्तरदायी ठहराइनेछन्।

यूहन्ना बप्तिस्माले ख्रीष्टको सन्देशलाई औपचारिक रूप दिए, र मोशाको सन्देशलाई उनको चालीसौं वर्षमा औपचारिक रूप दिइयो, जब उनले आफ्नै शक्तिमा इसाएललाई मिश्रबाट छुटकारा दिलाउने प्रयत्न गरे। मिश्रबाट छुटकाराको सन्देश अब सार्वजनिक अभिलेखमा थियो।

चालीस वर्षपछि मोशाको सन्देश दन्किरहेको झाडीमा सामर्थ्ययुक्त बनाइयो, र त्यससँग परमेश्वरको दिव्यताको दुई चिन्हहरू पनि थिए, जसको प्रतिनिधित्व सर्पमा परिणत भएको लौरो र मोशाले आफ्नो काखबाट निकालेको कुष्ठरोगी हातद्वारा गरिएको थियो। येशूको सन्देश उहाँको बप्तिस्मामा सामर्थ्ययुक्त बनाइयो, र त्यससँग पनि दिव्यताका दुई चिन्हहरू थिए—पिताको स्वर र पवित्र आत्मा। दुवै इतिहासहरूमा अर्को मार्गचिन्हले पहिलो निराशा, ढिलाइको समय, दोस्रो स्वर्गदूतको आगमन वा 1843 लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

मोशाको वंशरेखाभित्रको निराशा त्यस बेला उनकी पत्नीमार्फत चित्रित भयो, जब मोशाले आफ्नो छोराको खतना नगरेको कारण उनलाई मार्न स्वर्गदूत ओर्लिए। भयमा सिप्पोराले आफैले आफ्नो छोरामाथि त्यो विधि सम्पन्न गरिन्। मोशाले आफ्नो छोराको खतना गर्न बिर्सेका थिए! अब्राहामलाई दिइएको करारकै चिन्ह मोशाले बिर्सेका थिए। पिता अब्राहामले हिब्रूहरूको मिश्रभित्रको बन्धन र त्यहाँबाटको छुटकाराको भविष्यवाणी प्रस्तुत गरेका थिए, र त्यो भविष्यवाणी विशेष रूपमा मोशाद्वारा पूरा हुनु थियो, तर मोशाले आफ्नो छोराको खतना गर्न बिर्से। त्यस बिन्दुमा मोशाले सिप्पोरालाई छुटकारापछि मात्र फर्किने गरी उनका पितासँग बस्न फिर्ता पठाए। उनी मिद्यानमा त्यति बेलासम्म बसिरहिन् जबसम्म मोशाले इसाएलका सन्तानहरूलाई लाल समुद्रको जलमध्यमार्ग हुँदै अगुवाइ गरेनन्; प्रेरित पावलले हामीलाई सूचित गरेझैं, त्यसले बप्तिस्माको प्रतीकत्व गर्दछ, अर्थात् त्यही विधि जसले खतनाको स्थान लियो। त्यो बुँदा नछुटाउनुहोस्। मोशाको इतिहासमा दोस्रो स्वर्गदूतको प्रतिनिधित्व गर्ने वेमार्कको आगमन—त्यो वेमार्क जसले त्यस इतिहासको पहिलो निराशा उत्पन्न गर्दछ—परमेश्वरसँग अब्राहामको करारसम्बन्धको प्राथमिक नियमको अस्वीकार थियो।

ख्रीष्टको कार्ययोजनाको क्रमभित्रको पहिलो निराशा लाजरसको मृत्यु थियो, जसबारे मार्था र मरियम निश्चिन्त थिए कि यदि येशू लाजरस मरिसकेपछि चार दिन बितुञ्जेल नअल्मलिनुभएको भए, यो घटना घट्ने थिएन। येशूले आफ्ना घनिष्ठ मित्र लाजरसलाई मर्न र चिहानमा कुहिन दिनुभएको कारण उत्पन्न निराशा अत्यन्त ठूलो थियो—केवल ती दुई दिदीबहिनीहरूका लागि मात्र होइन, तर चेलाहरूका लागि पनि। तैपनि, लाजरसको पुनरुत्थान ख्रीष्टको सम्पूर्ण सेवकाइको छाप बन्यो।

“लाजरसकहाँ आउन ढिलाइ गर्दा, ख्रीष्टको उद्देश्य उहाँलाई स्वीकार नगरेकाहरूप्रति कृपाको थियो। उहाँ ढिला बस्नुभयो, ताकि लाजरसलाई मृतकहरूबाट बौराइदिएर उहाँले आफ्ना हठी, अविश्वासी जनहरूलाई उहाँ निश्चय नै ‘पुनरुत्थान र जीवन’ हुनुहुन्छ भन्ने अर्को प्रमाण दिन सकून्। उहाँ इसाएलको घरानाका ती दीन, भड्किएका भेडाहरू—जनतालाई—सम्बन्धी सबै आशा त्याग्न इच्छुक हुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूको अपश्चात्तापका कारण उहाँको हृदय विदीर्ण भइरहेको थियो। आफ्नो कृपामा उहाँले तिनीहरूलाई उहाँ पुनर्स्थापक हुनुहुन्छ, र जीवन तथा अमरताको प्रकाशमा ल्याउन सक्ने एकमात्र व्यक्ति उहाँ नै हुनुहुन्छ भन्ने अझ एउटा प्रमाण दिने अभिप्राय गर्नुभयो। यो यस्तो प्रमाण हुनुपर्ने थियो, जसलाई पूजाहारीहरूले गलत अर्थ लगाउन नसकून्। बेथानी जानमा उहाँको ढिलाइको कारण यही थियो। यो सर्वोच्च चमत्कार—लाजरसलाई बौराइनु—उहाँको कार्यमाथि र उहाँको दिव्यतासम्बन्धी दाबीमाथि परमेश्वरको मोहर लगाउने थियो।” *The Desire of Ages*, 529.

परमेश्वरका एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्य १८४३ र १८४४ को इतिहासमा दृष्टान्तस्वरूप देखाइएको छ, किनकि हामीलाई जानकारी दिइएको छ कि विजय-प्रवेशको समय ख्रीष्टलाई यरूशलेममा अगुवाइ गर्ने लाजरस नै थियो। विजय-प्रवेशको इतिहास त्यही इतिहास हो जसलाई सिस्टर ह्याइटले १८४३ र १८४४ को मध्यरात्रिको पुकारलाई दृष्टान्त दिन प्रयोग गर्नुहुन्छ। यो ख्रीष्टसँग परमेश्वरको सृजनात्मक शक्तिद्वारा मरेकाहरूलाई बौरिउठाउने सामर्थ्य रहेको विषयमा भएको एक गलत बुझाइ थियो। मरियम र एलिजाबेथले तिनीहरूलाई थाहा थियो कि अन्तिम तुरहीमा येशूसँग लाजरसलाई बौरिउठाउने शक्ति छ भनी स्वीकार गरे, तर त्यही बेला र त्यही स्थानमै उहाँसँग बौरिउठाउने शक्ति वास्तवमै छ भन्ने कुरा देख्न सकेनन्। उहाँको बप्तिस्मा र मृत्युमा—उहाँको व्यक्तिगत साढे तीन वर्षे सेवकाइको

आरम्भ र समाप्ति—प्रदर्शन गर्न उहाँ आउनुभएको त्यही सत्यकै विषयमा तिनीहरू अस्वीकारको अवस्थामा थिए। चिहानबाट ढुङ्गा हटाइएपछि मात्र तिनीहरूले देख्न सके, जसरी पछि १८४३ को चार्टका केही सङ्ख्याहरूमा भएको त्रुटिबाट उहाँको हात हटाइने थियो।

मोशाले सिप्पोरालाई फिरऊनसँग हुन लागेका आगामी संघर्षबाट टाढा पठाएपछि, उनको भेट उनका ज्येष्ठ भाइ हारूनसँग भयो, र ती दुई सन्देशवाहकहरूले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिनिधित्व गर्दै मिश्रतर्फ प्रस्थान गरे। मिश्रमाथि कुनै विपत्ति ल्याइनुअघि मोशाले फिरऊनलाई चेतावनी दिए कि यदि उसले परमेश्वरको जेठो छोरा इस्राएललाई बाहिर निस्केर आराधना गर्न जान नदिने हो भने, परमेश्वरले मिश्रको जेठो छोरालाई मार्नुहुनेछ।

परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, “जब तँ मिश्रमा फर्कन जान्छस्, मैले तेरो हातमा सुम्पेका ती सबै अद्भुत कामहरू फिरौनको सामु गर् भनेर हेर; तर म उसको हृदय कठोर तुल्याउनेछु, र उसले मानिसहरूलाई जान दिनेछैन। अनि तँ फिरौनसँग यसो भन, ‘परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, इस्राएल मेरो छोरो हो, मेरो जेठो छोरो पनि हो। अनि म तँलाई भन्दछु, मेरा छोरोलाई जान दे, ताकि उसले मेरो सेवा गरोस्; र यदि तँ उसलाई जान दिन अस्वीकार गर्छस् भने, हेर, म तेरो छोरोलाई, अर्थात् तेरो जेठो छोरोलाई, मार्नेछु।” प्रस्थान ४:२१-२३।

मध्यरात्रिको पुकार एउटा भविष्यवाणी थियो, जुन भविष्यमा पूरा हुने थियो।

“मिश्रबाट इस्राएलको छुटकाराको क्रममा पहिलोजन्मेकाहरूको समर्पण फेरि आज्ञा गरिएको थियो। जब इस्राएलका सन्तानहरू मिश्रवासीहरूको दासत्वमा थिए, तब परमप्रभुले मोशालाई मिश्रका राजा फाराओकहाँ गएर यसो भन्न निर्देशन दिनुभयो, ‘परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, इस्राएल मेरो छोरा हो, मेरो पहिलोजन्मेको: र म तँलाई भन्दछु, मेरो छोरोलाई जान दे, ताकि त्यसले मेरो सेवा गरोस्; अनि यदि तँ उसलाई जान दिन इन्कार गर्छस् भने, हेर, म तेरो छोरा, अर्थात् तेरो पहिलोजन्मेको, मारिदिनेछु।’ प्रस्थान ४:२२, २३।”

“मोशाले आफ्नो सन्देश सुनाए; तर घमण्डी राजाको उत्तर यस्तो थियो, ‘परमप्रभु को हुनुहुन्छ, जसको वाणी म मानेर इस्राएललाई जान दिऊँ? म परमप्रभुलाई चिन्दैनँ, न त इस्राएललाई जान नै दिन्छु।’ प्रस्थान ५:२। परमप्रभुले आफ्नो प्रजाका निम्ति चिन्हहरू र अचम्मका कार्यहरूद्वारा काम गर्नुभयो, र फिरऊनमाथि भयानक न्यायहरू पठाउनुभयो। अन्ततः विनाशकारी स्वर्गदूतलाई मिश्रवासीहरूका बीचमा मानिस र पशुका जेठाजेठा सन्तानलाई मार्न आज्ञा दिइयो। इस्राएलीहरू बचाइउन् भनेर, तिनीहरूलाई वध गरिएको थुमाको रगत आफ्ना ढोकाका चौखटहरूमा लगाउन निर्देशन दिइयो। प्रत्येक घरलाई चिन्हित गरिनु थियो, ताकि जब स्वर्गदूत मृत्युको आफ्नो कार्यमा आउँथ्यो, तब उसले इस्राएलीहरूका घरहरूलाई उछिनेर जाओस्।” द डिजायर अफ एजेज, ५१।

फिरौनप्रति दिइएको मध्यरात्रिको क्रन्दनको सन्देशले फिरौनको विद्रोहको प्रत्युत्तरस्वरूप जेठा सन्तानको मृत्यु हुने कुरालाई चिन्हित गरिरहेको थियो। एकचोटि त्यो सन्देश अभिलेखमा राखिएपछि, सन् १८४४ को ग्रीष्मऋतुमा मध्यरात्रिको क्रन्दनको शक्तिको प्रतिनिधित्व गर्ने विपत्तिहरू मिश्रदेशमाथि ल्याइयो। सन् १८४४ को ग्रीष्मऋतुमा मध्यरात्रिको क्रन्दनको सन्देश ज्वारीय छालझैँ देशभरि फैलियो। विपत्तिहरू मिश्रदेशभरि फैलिँदै गए, र जब जेठा सन्तानको प्रतिज्ञात मृत्यु आइपुग्यो, तब मध्यरात्रिमा सम्पूर्ण मिश्रदेशभरि एउटा क्रन्दन सुनियो।

अनि मोशाले भने, “परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, ‘मध्यराततिर म मिश्रको बीचमा निस्केर जानेछु; अनि मिश्रदेशका सबै जेठाजेठाहरू मर्नेछन्—सिंहासनमा बस्ने फिरौनको जेठो छोरोदेखि लिएर चक्कीपछाडि रहने दासीको जेठो छोरासम्म, तथा पशुहरूका सबै जेठाजेठासमेत। अनि सारा मिश्रदेशभरि यस्तो ठूलो रुवाबासी हुनेछ, जस्तो पहिले कहिल्यै भएको थिएन, न त फेरि कहिल्यै हुनेछ।” प्रस्थान ११:४-६।

ख्रीष्टको यरूशलेममा भएको विजयी प्रवेशले कलवरीको क्रूसम्म पुर्‍यायो, र ख्रीष्टका चेलाहरू तथा उहाँका अन्य अनुयायीहरूले एउटा महान् निराशाको अनुभव गरे।

“हाम्रो निराशा चेलाहरूको निराशाजति ठूलो थिएन। जब मानिसका पुत्र विजयी रूपमा यरूशलेममा प्रवेश गर्नुभयो, तिनीहरूले उहाँलाई राजाको रूपमा मुकुट पहिराइनेछ भनी आशा गरेका थिए। चारैतिरका सम्पूर्ण

प्रदेशबाट मानिसहरू भीड लागेर आए, र यसो भन्दै पुकारे: 'दाऊदका पुत्रलाई होसन्ना।' अनि जब पूजाहारीहरू र एल्डरहरूले भीडलाई शान्त पारिदिनुहोस् भनेर येशूसित विन्ती गरे, उहाँले घोषणा गर्नुभयो कि यदि तिनीहरू चुप लागे भने दुःखाहरू समेत कराउनेछन्, किनकि भविष्यवाणी पूरा हुनैपर्छ। तर केही दिनमै, यही चेलाहरूले आफ्ना प्रिय गुरुलाई—जसले दाऊदको सिंहासनमा राज्य गर्नुहुनेछ भनी तिनीहरूले विश्वास गरेका थिए—निर्दयी क्रूसमा, उपहास गर्ने र तिरस्कार उडाउने फरिसीहरूमाथि उचालिएको अवस्थामा देखे। तिनीहरूका उच्च आशाहरू चकनाचूर भए, र मृत्युको अन्धकारले तिनीहरूलाई चारैतिरबाट घे-यो।” टेस्टिमोनीज, खण्ड १, ५७, ५८।

चेलाहरू र मिलेराइटहरूका महान् निराशालाई हिब्रूहरू फाराओको सेनादल र लाल समुद्रको बीचमा अड्किएका अवस्थामा पनि प्रतिरूपित गरिएको छ।

“विगत युगहरूको सञ्चित ज्योति हामीमाथि चम्किरहेको छ। इस्राएलको बिर्सने प्रवृत्तिको अभिलेख हाम्रो ज्ञानोदयका लागि सुरक्षित राखिएको छ। यस युगमा परमेश्वरले प्रत्येक राष्ट्र, कुल, र भाषाबाट आफ्नो निम्ति एक जनसमुदाय जम्मा गर्न आफ्नो हात बढाउनुभएको छ। आगमन आन्दोलनमा उहाँले आफ्नो उत्तराधिकारका निम्ति कार्य गर्नुभएको छ, जसरी इस्राएलीहरूलाई मिश्रदेशबाट अगुवाइ गरेर निकाल्दा उहाँले तिनीहरूका लागि कार्य गर्नुभएको थियो। सन् 1844 को महान् निराशामा उहाँका जनहरूको विश्वास, रातो समुद्रको किनारमा हिब्रूहरूको जस्तै, परीक्षित भएको थियो।” Testimonies, volume 8, 115, 116.

यो देख्नु महत्त्वपूर्ण छ कि जब ख्रीष्ट यरूशलेममा प्रवेश गर्नुभयो, त्यस घडीको प्रेरणाले प्रशंसाको एक प्रबल उच्छ्वास उत्पन्न गर्‍यो, जसलाई फरिसीहरूले मौन पार्न खोजे। प्रशंसाको त्यो समवेत घोषको केन्द्रबिन्दु येशू दाऊदका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने उल्लेख थियो, र यही त्यही प्रतीक थियो जसलाई ख्रीष्टले वादविवादमा अल्झिने यहूदीहरूसित आफ्ना मौखिक अन्तर्क्रियाको अन्त्य चिन्हित गर्न प्रयोग गर्नुभयो। यहूदीहरूलाई सबैभन्दा बढी झर्को लाग्ने कुरा यो थियो कि जब तिनीहरूले येशूलाई दाऊदका पुत्र भनेर सम्बोधन गर्थे, तब तिनीहरूले निहितार्थमा राजा दाऊदको यरूशलेममा भएको विजयमय प्रवेशलाई सन्दर्भित गरिरहेका थिए।

यरूशलेममा करारको सन्दूक ल्याउने दाऊदको कार्यको इतिहासमा, सन्देशको सामर्थ्य दाऊदको सामर्थ्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो।

दाऊद निरन्तर अघि बढ्दै गयो र अझै महान् बन्दै गयो, किनकि सेनाहरूका परमप्रभु परमेश्वर उहाँसँग हुनुहुन्थ्यो। २ शमूएल ५:१०।

त्यसपछि दाऊदले सन्दूकलाई यरूशलेममा ल्याउने निश्चय गरे। दाऊदको शहरमा सन्दूक ल्याउने क्रममा, प्रत्येक सुधार-रेखामा जस्तै, एउटा निराशा आउनु नै थियो। उज्जाह, जसको नामको अर्थ शक्ति हो, आफूलाई सन्दूक छुने अधिकार दिइएको थिएन भन्ने कुरा राम्ररी जान्दाजान्दै पनि त्यसो गर्‍यो। सुरुमा सन्दूकलाई बन्दीपनमा पुर्‍याउने मुख्य कारण नै परमप्रभुको प्रकट गरिएको इच्छाप्रति अनाज्ञाकारिता र परमेश्वरको सन्दूकसँग सम्बन्धित शक्तिको विषयमा गरिएको दुस्साहस थियो। तैपनि दाऊदका एक बलिया मानिस उज्जाहले अनाज्ञाकारी भयो, जसरी मोशाले पनि खतनाको आज्ञा उल्लङ्घन गरेका थिए। उज्जाहलाई प्रहार गरियो र ऊ मरे, र सन्दूक यरूशलेमबाहिर नै रहिरह्यो, जबसम्म दाऊदले उज्जाहको मृत्यु भएपछि सन्दूक जहाँ रहिरहेको थियो, त्यसको हेरचाह गर्नेहरू आशिष् पाउँदैनन् भन्ने कुरा बुझेका थिएनन्। त्यसपछि दाऊद फेरि सन्दूकलाई यरूशलेममा ल्याउन अघि बढे। जब दाऊद नाच्दै यरूशलेममा प्रवेश गर्दै थिए, तब उनकी पत्नीले उनको नग्नता देखिन् र अत्यन्त निराश भइन्।

सुधारवादी आन्दोलनहरूका तीन धाराहरू, जसले सबैले 1843 र 1844 लाई सम्बोधन गर्छन्—त्यो समयावधि, जसलाई धर्मी पुरुषहरू र अगमवक्ताहरूले देख्न र सुन्न चाहना गरेका थिए। दोस्रो स्वर्गदूतको आगमनका विशेषताहरू, जसले यसरी एक प्रतीक्षाकाल र निराशालाई चिह्नित गर्छन्, सबै सजिलै देख्न सकिन्छ। अझ गहिरो सत्यहरूले यो पहिचान गराउँछन् कि निराशा केवल मोशा, वा उज्जा, वा मार्था र मरियमको तर्फबाट भएको कुनै गलतफहमी मात्र थिएन, तर त्यो एउटा यस्तो निराशा थियो, जो त्यही इतिहाससँग सम्बन्धित एक आधारभूत

सिद्धान्तलाई अस्वीकार गर्नुसँग जोडिएको थियो, जसैभित्र त्यो निराशा सम्पन्न भएको थियो। मोशाका निम्ति त्यो खतनाको चिन्ह थियो; उज्जाका निम्ति त्यो सन्दूकसम्बन्धी परमेश्वरका आज्ञाहरूको विषयमा गरिएको दुस्साहस थियो; मार्था र मरियमका निम्ति त्यो पुनर्जीवित गर्न सक्ने ख्रीष्टको सृष्टिशील शक्तिमाथिको विश्वासको अभाव थियो।

मोशाको सन्दर्भमा, उहाँको सेवकाइको सर्वथा केन्द्रीय विषय एक चुनिएका जनसमूहसँग करारगत सम्बन्ध स्थापना गर्नु थियो, तर मोशाले त्यस करारको चिन्ह बिर्सनुभयो। उज्जाहको सन्दर्भमा, त्यो परमेश्वरको व्यवस्थाको पवित्रताको त्यही मूल सिद्धान्त थियो, जुन सन्दूकमा मूर्तरूपमा प्रकट गरिएको थियो। मार्था र मरियमको सन्दर्भमा, त्यो ख्रीष्टको सेवकाइको सर्वथा केन्द्रबिन्दु थियो, जुन उहाँको बप्तिस्माबाट आरम्भ भई, उहाँको सेवकाइको आरम्भमै प्रतिरूपित गरिएअनुसार उहाँको मृत्यु, गाडिनु र पुनरुत्थानमा समाप्त हुन्छ। १८४३ को पहिलो निराशा हबकूकको भविष्यवाणीको एक पूर्तिस्वरूप रहेको चार्टमा भएका केही सङ्ख्यात्मक विवरणहरूको भूलद्वारा ल्याइयो। उक्त भूलले मिलरको आन्दोलनको प्रधान सिद्धान्तलाई समेटेको थियो—एक दिन एक वर्षको सिद्धान्त।

“सात गर्जनहरू”ले १८४० देखि १८४४ सम्मको एडभेन्ट आन्दोलनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, तर त्यस आन्दोलनभित्र १८४३ देखि १८४४ सम्मको इतिहास समावेश छ, जो एक निराशाबाट आरम्भ हुन्छ र एक निराशामै समाप्त हुन्छ; यसरी त्यस इतिहासमाथि अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर अंकित हुन्छ। अनि त्यही इतिहास नै त्यो पवित्र इतिहास हो, जसतर्फ येशू र एलेन ह्वाइटले संकेत गर्नुहुन्छ, जुन हेर्न धर्मीजनले सधैंदेखि लालसा गरेका छन्।

ती चार रेखाहरू; मोशा, दाऊद, ख्रीष्ट र मिलेराइटहरूले सिकाउँछन् कि जब दस कुँवारीहरूको दृष्टान्त संसारको अन्त्यमा पुनः दोहोरिन्छ, तब दोस्रो होइन, तर तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको सामर्थ्यीकरण हुनेछ, जसको पछि एक निराशा आउँछ, र त्यसले एक ढिलाइको समय आरम्भ गर्छ।

जब पहिलो स्वर्गदूत ११ अगस्ट, १८४० मा अवतरित भयो, त्यसले मिलेराइटहरूका प्रमुख भविष्यवाणीसम्बन्धी नियमलाई पुष्टि गर्‍यो, र तिनीहरूको पहिलो निराशा विशेष रूपमा त्यस नियमसँग सम्बन्धित हुनेथियो। जब त्यो निराशा र ढिलाइको समय मध्यरातको पुकारमा अन्त्य भयो, त्यो सन्देश पनि एक दिनको सट्टा एक वर्षको सिद्धान्तसँग सम्बन्धित हुनेथियो, जसरी ख्रीष्ट २२ अक्टोबर, १८४४ मा आउनुहुनेछ भन्ने पहिचान पनि त्यहीसँग सम्बन्धित थियो। १८४० देखि १८४४ सम्मका सबै चार मार्गचिन्हहरू एक दिनको सट्टा एक वर्षको सिद्धान्तसँग सम्बन्धित थिए।

यहूदीहरूलाई परमेश्वरको व्यवस्थाको भण्डारपाल बनाइयो, र मोशाको वंशरेखामा प्रतिनिर्दिष्ट गरिएको विषय परमेश्वरको व्यवस्था र विधिहरू हो। दाऊदको इतिहासमा पनि फेरि परमेश्वरको व्यवस्था नै थियो। ख्रीष्टको इतिहासमा पनि परमेश्वरको व्यवस्था नै थियो, किनकि रगत नबगाई पापको क्षमा हुँदैन—त्यो पाप, जो परमेश्वरको व्यवस्थाद्वारा पापीलाई प्रकट गरिएको छ। तर एडभेन्टवादलाई केवल परमेश्वरको व्यवस्थाको मात्र होइन, तर भविष्यसूचक वचनको पनि भण्डारपाल बनाइयो।

यसकारण, मिलेराइट इतिहासको रेखामा रहेको विषय परमेश्वरका भविष्यवाणीसम्बन्धी नियमहरू हुन्। एडभेन्टवादको अन्त्यमा, यो फेरि एकपटक भविष्यवाणीको व्याख्यासम्बन्धी नियमहरूकै विषय हुनेछ, तर १८४४ पछि भविष्यवाणीको समय अब उप्रान्त लागू गरिनु हुँदैन। अन्त्यका नियमहरू अल्फा र ओमेगामा आधारित छन्, जसले सुरुदेखि नै अन्त्यलाई चित्रण गर्दछ।

इस्लामको भविष्यसूचक गतिविधिलाई प्रतिनिधित्व गर्ने दोस्रो धिक्कारको परिपूर्तिमा जब उस्मानी सर्वोच्चताको अन्त भयो, तब प्रकाश ९:१५ को तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको भविष्यवाणी पूरा भयो, र “एक दिन बराबर एक वर्ष” भन्ने सिद्धान्त, जो मिलरको कार्यकै मूल हृदय थियो, पुष्टि भयो।

जब ११ सेप्टेम्बर, २००१ मा इस्लामले प्रहार गर्‍यो, तब प्रकाश ८:१३ को परिपूर्तिमा तेस्रो धिक्कारको आगमन पूरा भयो, र पयुचर फर अमेरिका को कार्यको ठीक केन्द्रमा रहेको सिद्धान्त पुष्टि भयो; त्यो सिद्धान्त सरल रूपमा भनिँदा इतिहासको पुनरावृत्ति हो। इस्लामलाई प्रतिनिधित्व गर्ने एउटा धिक्कारको तुरहीसम्बन्धी भविष्यवाणी त्यस बेला पुष्टि

भयो, जब १८४० मा प्रकाश अध्याय १० का स्वर्गदूत र २००१ मा प्रकाश अध्याय १८ का स्वर्गदूत—दुवैको परिपूर्ति भयो। इतिहास पुनः दोहोरिएको थियो। त्यसपछि अपेक्षित हुने कुरा निराशा हो।

निराशाले एउटा ढिलाइको समयलाई प्रारम्भ गराउने थियो। निराशाले कार्यमा संलग्न भएकाहरूलाई निरुत्साहित र तितरबितर पार्ने थियो। त्यो निराशा भविष्यवाणीको एउटा प्रमुख नियमको बेवास्ताद्वारा—वास्तवमा, एड्भेन्टवादको आरम्भमै स्थापित भविष्यवाणीको मूल नियमको बेवास्ताद्वारा—सम्पन्न हुने थियो। सेप्टेम्बर ११, २००१ को सशक्तीकरण इस्लामसँग सम्बन्धित थियो, र जुलाई १८, २०२० को निराशा इस्लामकै विषयमा थियो। हामीलाई जानकारी दिइएको छ कि स्यामुएल स्नो र त्यसपछिका अन्य व्यक्तिहरूले अक्टोबर २२, १८४४ को मितिलाई चित्र सक्नुको कारण यो थियो कि प्रभुले १८४३ चार्टका केही अंकसम्बन्धी त्रुटिहरूबाट आफ्नो हात हटाउनुभयो। त्यसपछि स्नो र मिलेराइटहरूले देखे कि तेईस सय वर्षको भविष्यवाणीको परिपूर्तिका लागि सन् १८४३ लाई पूर्वानुमान गर्न उनीहरूलाई प्रेरित गरेको उही प्रमाण नै पछि अक्टोबर २२, १८४४ लाई पहिचान गर्न उनीहरूलाई सक्षम तुल्याउने ठीक त्यही प्रमाण रहेछ।

“येशू र समस्त स्वर्गीय सेना उनीहरूमाथि सहानुभूति र प्रेमका साथ दृष्टि लगाइरहेका थिए, जसले मधुर अपेक्षासहित आफ्नो प्राणले प्रेम गरेका उहाँलाई देख्न लामो समयदेखि लालायित भएका थिए। तिनीहरूको परीक्षाको घडीमा तिनीहरूलाई धारण गर्न स्वर्गदूतहरू तिनीहरूको वरिपरि मडारिइरहेका थिए। जसले स्वर्गीय सन्देश ग्रहण गर्न बेवास्ता गरेका थिए, तिनीहरू अन्धकारमा छाडिए, र परमेश्वरको क्रोध तिनीहरूका विरुद्ध प्रज्वलित भयो, किनकि उहाँले स्वर्गबाट तिनीहरूकहाँ पठाउनुभएको ज्योति तिनीहरूले ग्रहण गर्न चाहेनन्। ती विश्वासयोग्य तर निराश भएका जनहरू, जसले आफ्ना प्रभु किन आउनुभएन भनी बुझ्न सकेनन्, अन्धकारमा छाडिएनन्। फेरि तिनीहरूलाई अगमवाणीका अवधिहरू खोज्न आफ्ना बाइबलतर्फ डोच्याइयो। ती अंकहरूबाट प्रभुको हात हटाइयो, र भूलको व्याख्या गरियो। तिनीहरूले देखे कि अगमवाणीका अवधिहरू १८४४ सम्म पुग्थे, र अगमवाणीका अवधिहरू १८४३ मा समाप्त भए भनी देखाउनका लागि तिनीहरूले प्रस्तुत गरेका उही प्रमाणहरूले ती १८४४ मा समाप्त हुने सिद्ध गर्थे। परमेश्वरको वचनबाट आएको ज्योति तिनीहरूको अवस्थामाथि चम्कियो, र तिनीहरूले एक ढिलाइको समय पत्ता लगाए—‘यदि त्यो [दर्शन] ढिलो भयो भने, त्यसको प्रतीक्षा गर।’ स्त्रीष्टको तत्काल आगमनप्रतिको आफ्नो प्रेममा तिनीहरूले दर्शनको ढिलाइलाई बेवास्ता गरेका थिए, जुन साँचो प्रतीक्षा गर्नेहरूलाई प्रकट गर्नका लागि ठहराइएको थियो। फेरि तिनीहरूसामु समयको एक बिन्दु थियो। तैपनि मैले देखें कि तिनीहरूमध्ये धेरै जना आफ्नो कठोर निराशताभन्दा माथि उठ्न सकेनन्, ताकि १८४३ मा तिनीहरूको विश्वासलाई चिह्नित गरेको जोश र शक्ति तिनीहरूले धारण गर्न सकून्।” अर्ली राइटिङ्स, २३६, २३७।

हामीले यो अपेक्षा गर्नुपर्छ कि जुलाई १८, २०२० मा इस्लामले संयुक्त राज्य अमेरिकामाथि आक्रमण गर्नेछ भन्ने भविष्यवाणीमा पुर्‍याएको प्रमाणले, छिट्टै आउन लागेको आइतबारको कानूनको समयमा, समय-तत्त्व अब त्यस घटनासँग सम्बद्ध नरहने गरी, इस्लाम नै संयुक्त राज्य अमेरिकामाथि ल्याइने न्याय हो भन्ने कुरालाई पुष्टि गर्नेछ।

१८४० देखि १८४४ सम्मको इतिहासमा चार प्रमुख मार्गचिन्हहरू छन्। प्रत्येक मार्गचिन्ह मिलेरको प्रमुख नियमको प्रयोग—एक दिन एक वर्षको सिद्धान्त—सँग सम्बन्धित छ।

२००१ को इतिहासमा, आइतबारको व्यवस्थासम्म, चार प्रमुख मार्गचिन्हहरू छन्। सेप्टेम्बर ११, २००१ इस्लाम थियो। जुलाई १८, २०२० को असफल भविष्यवाणी इस्लामसम्बन्धी थियो। प्रत्येक मार्गचिन्ह Future for America को प्रमुख नियम—इतिहासको पुनरावृत्ति—को प्रयोगसँग सम्बन्धित छ। “सात गर्जनहरू” ले भविष्यका ती घटनाहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जुन तिनको क्रमअनुसार प्रकट गरिनेछन्। चार मार्गचिन्हहरूमध्ये पहिलो सेप्टेम्बर ११, २००१ थियो, जसले तेस्रो हाथको पूर्तिमा इस्लामद्वारा संयुक्त राज्य अमेरिकामाथिको आक्रमण पहिचान गर्‍यो। हाम्रो इतिहासमा आइतबारको व्यवस्थालाई प्रतिनिधित्व गर्ने अन्तिम मार्गचिन्ह इस्लामसम्बन्धी हुनुपर्छ, किनकि अल्फा र ओमेगाले सधैं आरम्भबाट अन्त्यलाई चित्रित गर्नुहुन्छ, र अल्फा र ओमेगा उहाँ नै हुनुहुन्छ जसले यही इतिहासका लागि “सात गर्जनहरू” लाई मोहोरबन्द गर्नुभयो। आइतबारको व्यवस्थाको समयमा इस्लामले संयुक्त राज्य

अमेरिकामाथि आक्रमण गर्नेछ।

यो सात गर्जनहरूको मुद्राभङ्गका अहिले प्रकट हुँदै गइरहेका तीन प्रमुख तत्त्वहरूमध्येको एक हो। एकपटक मोशाले आफ्नो इतिहासको रेखामा मध्यरात्रिको पुकारको प्रतिरूप हुने सन्देश घोषणा गरेपछि अन्तिम चालहरू तीव्र भए। दश अलौकिक विनाशकारी महामारीहरू परे, यहाँसम्म कि पहिलौठाको भविष्यवाणी पूरा भयो, र मिस्रमा मध्यरात्रिमा पुकार उत्पन्न भयो। एकपटक ख्रीष्ट यरूशलेममा प्रवेश गर्नुभएपछि क्रूसतर्फका तीव्र चरणहरू आरम्भ भए। जब सन्देश घोषणा गरियो, तब पछि फर्कने कुनै उपाय रहेन। सन् 1844 को अगस्ट 12 मा भएको एक्सेटर शिविर-सभादेखि दुई महिनाभन्दा कम समयपछि त्यो भविष्यवाणी पूरा भयो।

अनि परमप्रभुको वचन मसँग आयो, यसो भन्दै, हे मानिसको सन्तान, इस्राएलको देशमा तिमीहरूसित यो कस्तो उखान छ, जसमा भनिन्छ, दिनहरू लम्बिँदै गएका छन्, र हरेक दर्शन निष्फल हुन्छ? यसकारण तिनीहरूलाई भन, परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ; म यस उखानलाई अन्त्य गराउनेछु, र तिनीहरूले इस्राएलमा यसलाई फेरि उखानको रूपमा प्रयोग गर्नेछैनन्; तर तिनीहरूलाई भन, दिनहरू नजिक आइपुगेका छन्, र हरेक दर्शनको पूरा हुने समय पनि। किनकि इस्राएलको घरानाभित्र अब उप्रान्त कुनै व्यर्थ दर्शन वा चापलुसीपूर्ण शकुनवाणी रहनेछैन। किनकि म परमप्रभु हुँ: म बोल्नेछु, र जुन वचन म बोल्नेछु त्यो पूरा हुनेछ; अब त्यो फेरि लम्ब्याइनेछैन; किनकि, हे विद्रोही घराना, तिमीहरूकै दिनहरूमा म वचन बोल्नेछु, र त्यसलाई पूरा गर्नेछु, परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ। फेरि परमप्रभुको वचन मसँग आयो, यसो भन्दै, हे मानिसको सन्तान, हेर, इस्राएलको घरानाका मानिसहरू भन्छन्, उसले देखेको दर्शन धेरै दिनपछिको लागि हो, र उसले अत्यन्त टाढाका समयहरूको विषयमा अगमवाणी गर्छ। यसकारण तिनीहरूलाई भन, परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ; मेरा कुनै पनि वचन अब उप्रान्त लम्ब्याइनेछैनन्, तर जुन वचन मैले बोलेको छु, त्यो पूरा गरिनेछ, परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ। इजकिएल 12:21-28.